

PAP MÁRIA

Árvaság

Eljön az is, az az idő,
mikor nincs már melletted szülő.
Elárvulsz,
nem tudod visszahozni őket,
hiányolod, gyászolod őket.
Elgyávulsz,
mennél haza, nincs már hova,
az már idegenek otthona,
eladtál
házat, kertet, nyári konyhát,
virágos udvart, vén diófát.
Kibámulsz
kocsid lehúzott ablakán,
ha utazva azon az utcán
kitárul
az ismerős, régi kapu,
nem áll ott sem anyu, sem apu.
Elárult
az idő, elszállt, elszaladt
az életük, mi az, mi maradt,
kit láthatsz
ezután „édes” helyettük?
nem ragyog többé csillagszemük.
Elástad
velük a játszos gyerekkort,
mely labdakergető, kerek volt.
Hiányuk
vetít ki kedves képeket
hunyt szemhéjad alatt, szépeket.
Hibájuk
nem volt, nem is lesz soha,
te sorsod marad csak mostoha.

Kell menedék

Mert minden elrendelt úton halad.
Fű sarjad, fa ágat, levelet hajt,
szolgálnak az állatok énekkel,
házőrző hűséggel, édes tejjel,
éhes az ember, de kell neki még
végeláthatatlan, békés, kék ég,
és nyugalom, mit otthoni „alom”
ad, édes odú, biztos oltalom.
Mint madárnak fészke, folyómeder,
meleg „akol”, védő, óvó menhely.
Mert gyarló a test, felőrli minden
igyekezet, két élete nincsen,
és kell az erő, lendület újra
meg újra, és feljutni a csúcsra
aprólékos, sziszifuszi munka...
követ görgetve gondolni sorsunkra.
És, mert ott a család, ők a minden,
szeretni őket elemi szinten
nem elég, odaadás, szenvedély,
tűz is kell, mely mindegyre ég
egy életen át, lángot adva át,
hogy a gyermekek, majd az unokák
ugyanúgy folytassák tovább, tovább.
Mert minden elrendelt úton halad,
fű sarjad, fa ágat, levelet hajt,
szolgálnak az állatok énekkel,
házőrző hűséggel, édes tejjel...
Éhes az ember, de kell neki még
életében valami menedék.

Irodalmi reklám... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>